

Последниятъ се натъкналъ на единъ български отредъ, нападналъ го ненадѣйно, избилъ много българи, но самъ билъ раненъ смъртно.

Като се научилъ за това, Симеонъ изпратилъ отреди срещу Пота Аргира, а главнитѣ си сили, подъ началството на кавхана, миника и други пълководци, изпратилъ право за Цариградъ, като имъ заповѣдалъ да вървятъ, колкото могатъ по-бърже. Потъ Аргиръ се оттеглилъ въ Цариградъ, може би, по море. Българитѣ отишли до самия Цариградъ и заплашвали да опустошатъ предмѣстнитѣ дворци около Златния Рогъ и Изворитѣ. Тогава императорътъ събралъ всичката войска: гвардията, цариградския гарнизонъ и наемнитѣ войски и подъ началството на Ивана Ректоръ, Лъва и Пота Аргиръ, къмъ срѣдата на мартъ 921 г., ги изпратили срещу българитѣ. Флотата така сжщо влѣзла въ Златния Рогъ и извадила морскитѣ войски на брѣга. Тѣй като българитѣ се показали на височиинитѣ, тѣ построили войската въ боенъ редъ въ равнитѣ и низки мѣста около Изворитѣ (днешното с. Балъкли). Българитѣ се спуснали съ страшенъ викъ и голѣмъ устремъ върху тѣхъ. Иванъ Ректоръ едва избѣгалъ на единъ корабъ, двамата Аргирѣ се спасили въ крепостта, отъ войската частъ станала жертва на меча, частъ се издавила въ морето, а останалитѣ паднали въ пленъ. А българитѣ, като нѣмало кой да имъ прѣчи, изгорили дворцитѣ при Изворитѣ и всичко по Златния Рогъ.

Къмъ началото на лѣтото самъ Симеонъ тръгналъ съ друга войска и обсадилъ Одринъ, който още билъ въ византийски ржце. Той обиколилъ града съ окопъ, задъ който разположилъ войскитѣ си, за да го принуди да се предаде отъ гладъ. Докато българскитѣ войски били така заети въ Тракия, византийцитѣ успѣли да подигнатъ противъ България поставения отъ Симеона сръбски князь Павла. Тогава Симеонъ, безъ да напусне обсадата на Одринъ, снабдилъ съ войска князь Захария, братовчедъ на Павла, и го изпратилъ въ Сърбия. Захарий прогонилъ Павла и заелъ престола. Въ сжщото време Симеонъ взелъ мѣрки за дълга и правилна обсада на Цариградъ. Интересни подробности въ това отношение намираме въ житието на св. Мария Нова, която се подвизавала въ Виза. Симеонъ поставилъ гарнизони въ градоветѣ, на които назначавалъ началници. Въ всѣки градъ лично опредѣлялъ, кои здания ще служатъ за живѣлища, кои за конюшни, кои за складове (житници), били употребени и черквитѣ, обаче, оставялъ по една за богослужение. Заповѣдалъ да разоратъ земята, разбира се, за да я посѣятъ. Гарнизонитѣ, следъ като престоявали известно време, — не по-малко отъ година, — се смѣнявали съ нови. Смѣненитѣ гарнизони „споредъ военния законъ“, нападали на останалитѣ подъ Византия области, награбвали се съ плячка и тогава се връщали у дома си.

Византийцитѣ не смѣели да се подадатъ вѣнъ отъ стениѣ на Цариградъ. Навѣрно, за да ги предизвика, презъ юний 922 г. Симеонъ заповѣдалъ да нападнатъ дворцитѣ на св. Теодора. Дворцитѣ били изгорени безъ съпротива. Императорътъ, като предположилъ, че това е начало на военнитѣ действия противъ столицата, окуражилъ началницитѣ на цариградския гарнизонъ и далъ заповѣдъ да нападнатъ българитѣ. Една нощъ гарнизонътъ излѣзълъ и на разсѣмване нападналъ откъмъ тила лагера на българския отредъ, когато българитѣ били по плячка. Византийцитѣ избили старцитѣ и децата, които били въ лагера. Обаче българскиятъ отредъ се върналъ, завързалъ се бой, въ който византийцитѣ били разбити, обърнати въ бѣгъ и едва се спасили задъ Влахернскитѣ врата.

Къмъ това време, измжченъ отъ гладъ, Одринъ се предалъ. На Симеона не оставало друго, освенъ да намѣри съюзникъ по море, за да обсади Цариградъ по сухо и по вода. Той изпратилъ пратеници при африканския